

Tot sigui per la llengua

Com cada inici de curs, l'Elionor es preparava amb minuciositat la cartera de pell marró comprada a Fes. L'estrenà el dia que impartí la primera classe a la universitat després d'haver-hi guanyat la plaça, tot i amb això, encara no s'havia plantejat substituir-la per una altra on pogués encabir-hi el portàtil. La considerava el seu amulet de la sort, raó per la qual ocupava un lloc destacat en la seva col·lecció de tresors, de fet, anava just darrere de la primera edició del *Diccionari*. Aquest sí que era la joia de la corona! Els pares, coneixedors que la fal·lera que tenia per la llengua la duria a estudiar Filologia Catalana, li havien regalat el preuat *Diccionari* en el divuitè aniversari. D'aleshores ençà, el custodiava en un lloc estratègic de l'estudi per poder-lo fitar a pleret mentre hi treballava.

En aquests moments, però, tenia altra feina. Era hora d'escodrinjar els estris d'escriptura que havia disposat damunt la taula. Calia assegurar-se que els llapis tinguessin la punta ben fina i la tinta no s'hagués assecat a la punta de la ploma —un altre regal d'aniversari que venerava i formava part de la “col·lecció”. Estava convençuda que escriure en ploma era la millor manera de mostrar respecte vers la llengua. No volia ni sentir a parlar dels bolígrafs de plàstic —si fos per ella, estarien prohibits— perquè contaminaven, podien ésser rosegats i, el pitjor de tot, produïen un traç mediocre. No, ella seria fidel per sempre més a la ploma.

Entaforà la resta d'estrils —del tot substituïbles— en un estoig de pell cilíndric amb cremallera, comprat en una papereria d'una ciutat alemanya on s'hi assortien la major part dels universitaris. Amb el pas del temps s'havia enfosquit, però encara conservava el seu encant original i

feia aquella olor tan característica barreja de pell i fusta. De vegades, l'ensuma abans de començar la classe, la tranquil·litza...

Va comprovar que la gravadora tingués piles. Funcionava bé. Sí, en plena era digital de submissió a la tirania dels telèfons mòbils, sembla que utilitzar aquest estri sigui del tot anacrònic... Tant li fa, la qualitat del so i l'instant màgic de prémer el botó no el supera cap mòbil d'última generació.

El quadern relligat de fulls sense pauta completava el conjunt d'imprescindibles. Ja només quedava ficar l'ordinador portàtil a la funda per estar a punt d'encarar un nou curs. Si s'afanyava, podria agafar el bus que la deixava davant de la porta de la universitat i entrar al departament abans que ningú. Fins i tot tindria temps de calmar les papallones de l'estómac.

Un cop asseguda a l'autobús, un rètol estampat en una façana l'esglaià de mala manera: "A què olora la primavera?", demanava amb total impunitat a tot aquell que gosés mirar-se'l. *Si en Pompeu aixequés el cap...* Tot seguit, per foragitar l'enuig, s'afanyà a fer els mots encreuats d'aquell llibre d'en M. S. que guarda especialment per aquests trajectes. A ella també li agradaria tenir temps d'escriure'n un de semblant. De moment, però, el seu temps de lleure el dedicava a la revisió d'una sèrie d'articles sobre la desaparició dels pronoms febles que puntualment publicava en el seu bloc, "SOS Pronoms Febles." De debò que s'estimaria més espifiar-la, però les seves investigacions els auguraven un futur més negre que el carbó.

Ai! Encara recordava aquells dies d'insomni provocats per la decisió de l'Institut de reduir la família de diacrítics a quinze membres. Allò fou el detonant perquè entrés en acció. Quan la proposta era encara un esberrany, l'Elionor inicià una croada en contra seva. Contactà amb la

institució per tal d'adduir-los raons de pes per evitar l'extermini, les quals foren ignorades sense cap mena d'explicació. Va publicar articles en diversos mitjans escrits i participà en debats per tal d'oposar-s'hi amb mà de ferro. Comptat i debatut, només li serví per desfogar-se públicament. I per acabar-ho d'adobar, d'ençà de la massacre diacrítica, havia hagut de corregir més errades amb els diacrítics que mai. Es podia ésser més dissortada?

N'estava segura, els pobres pronoms febles —fent honor al seu qualificatiu— serien esborrats de la gramàtica catalana sense remei. No obstant això, ella sempre encetava la primera classe exhortant els alumnes a unir-se a la lluita. Per engrescar-los, sempre els desafiava a descobrir un enigma en què els pronoms febles jugaven un paper determinant.

Enguany, el grup del matí havia tingut serioses dificultats per esbrinar-lo, la qual cosa només es podia qualificar de molt mal averany. La culpa de tot plegat la tenia la darrera reforma educativa, *ai, que n'havia fet de mal!* —sort que ella se n'havia lliurat pels pèls— i encara ara en patien les conseqüències. Per això, quan l'únic noi de la segona fila va declarar frustrat “ho sento, però no *pillo* res, m'estic *traumant*”, hi va anar de ben poc que no l'expulsés de l'aula sense contemplacions. Com podia ser que aquell gamarús hagués encadenat dos barbarismes amb aquella gosadia! Si aquest era el planter, la nostra llengua estava en greu perill d'extinció.

Amb el temps, l'Elionor havia après a moderar-se, si més no davant dels alumnes —en la intimitat la cosa canviava—. Així és que, amb sang freda, s'adreçà al sacríleg i l'informà que en català el que fem en aquests casos és “no pescar res” —el *pillatge* el deixem per altres llengües— i que, si de cas, “no hi havia ningú més *traumatitzada* que ella després

d’haver-lo escoltat.” El fet és que si volia evitar que el carro se n’anés pel pedregar, caldria posar fil a l’agulla el més aviat possible.

Amb el grup de fonètica i fonologia, no va pas anar millor. La tasca que tenia programada sobre embarbussaments fou un cataclisme. Amb el reguitzell d’innocents oclusives d’“En Pere Peret, pintor, premiat per Portugal, pinta pots i potinguetes per posar-hi pebre picant” van suar tinta. Amb els africats i fricativs de l’entranyable “Setze jutges d’un jutjat mengen fetge d’un penjat” ja suaven sang. Aconseguir desxifrar les lletres que corresponien als fonemes d’“Una ovella banyuga, banyega, sedega, badega, llanuda, llanada, peuforcada, xeixabarrada, cua-segoviada; mena un anyell banyuc, banyec, sedec, badec, llanut, llanat, peuforcat, xeixabarrat, cua-segoviat” fou una utopia. De fet, se les van veure tan magres que fins i tot algun figaflor es va mig marejar.

“Quin començament de curs tan galdós!”, pensà. Tipa de tanta mitjania, decidí que aquella nit faria allò que encara no havia gosat fer mai: es posaria en contacte amb algun dels individus que tenia agullats a *Tinder*. A veure si per xamba en trobava algun que estigués a l’alçada. Ai! Ja frisava per arribar a casa i redreçar el dia...

Sort que el primer de la llista li posà fàcil. Com que ja tenia el pap ple d’ensurts, prengué la iniciativa per quedar en un restaurant de cuina mediterrània que tenia la carta escrita exclusivament en català, en la qual —tot s’ha de dir— no havia trobat mai cap errada. Només per aquesta raó ja pagava la pena anar-hi.

Al cap de cinc minuts d’haver-se assegut, s’adonà que un noi morè molt ben plantat es dirigia amb decisió cap a ella. Quan el va tenir a prop, el va reconèixer de seguida.

—Hola! Ets l’Eli?—li demanà el noi amb ulls esperançats.